

Sted eller ikke, det beror fuldt saa meget paa det Sind, hvormed Noget læses, eller de Dine, hvormed Noget ses, som paa, hvad vedkommende Forfatter eller Fremstiller egentlig har tænkt sig. Der er ingen Domstol, som vil kunne benægte, at hvad enten man gennemgaar Forfatterne fra Oldtiden til Nutiden eller man gennemgaar Kunstens Mesterværker fra Oldtiden til Nutiden, saa vil man kunne finde mangfoldige Ting, som for den, der overhovedet er sandelig anlagt, og som er saaledes anlagt, at han let bliver ophidsset, vil kunne være ophidsende. Derfor har man ganske naturlig heller ikke sagt, at det skal straffes, som overhovedet kan medføre en Ophidselse; thi saa maatte man omtrent forbyde det Bedste af Literaturen og lukke vore Museer og Malerisamlinger. (Verg: Og forbyde Biblen!) Ja, ogsaa Bibelen. Men man kræver derfor ogsaa, at det skal være rettet paa sandelig Ophidselse. Nu spørger jeg: Kan det ikke være en temmelig vanskelig Opgave at stille Vedkommende, at han skal afgjøre, om Forfatterens Mening har været „rettet paa sandelig Ophidselse“, eller om det har ligget udenfor hans Tanke, skjøndt ganske vist Resultatet, Produktet, er blevet saaledes, at det kan hidse Sandeligheden. Jeg frygter i alt Fald for, at det ved Afgjørelsen af dette rent subjektive Moment hos Forfatteren kan komme til at spille en overordentlig væsentlig Rolle, hvorledes den paagjældende Dommer, som skal dømmе i den Sag, selv personlig stiller sig overfor de forskellige Arter af Literatur, de forskellige Arter af Kunst, Literaturens og Kunstens Udvikling og saa fremdeles. Sa, det kan endog faae Indflydelse paa hans Afgjørelse, om han er gammel eller ung. Men dette forekommer mig ikke at være heldigt. Naar Alt kommer til Alt, paastaar jeg, at naar man vil spørge, om det er berettiget for en Dommer at erklære et Arbejde — det være sig literært eller kunstnerisk Arbejde — for at være rettet paa sandelig Ophidselse, saa maa Svaret blive dette: Det er det kun, naar Arbejdet efter dets hele Karakter er af den Bestaendighed, at det tør erklæres at være utugtigt, og saa ere vi ikke komme et Skridt videre end ved at blive staaende ved den nugjældende Straffelov. I hvert Tilfælde maa det, efter at man har haft Straffelovens Bestemmelser, som man har bragt til Anvendelse og forstaaet i nogle og thye Aar, naar man kommer med noget Nyt, med nogle nye Regler, som man umuligt vil kunne erklære for at være koncise eller klare, fremkalde hos mange Forfattere og Kunstnere, men i Særdeleshed hos Dommerne det Spørgsmaal: Er det nye Be-

greb, som den nye Lov opstiller, tilstede eller ikke? Ved de gamle Love vidste man at komme ud af det, men nu stiller der sig det Spørgsmaal, hvorvidt der tilsigtes noget Nyt, og hvad egentlig det Nye er, som tilsigtes ved denne nye Definition. Det tror jeg, er uheldigt.

Jorfaavidt endelig Lovforslagets § 2, det oprindelige Lovforslags § 1, tillige medtager den, som i Tale offentligt eller for en større Kreds krænter Sædeligheden ved utugtige Fremstillinger eller ved Yttringer, der skjøttes at være rettede paa sandelig Ophidselse, saa maa jeg erkjende, at det er Noget, som ikke udtrykkelig omtales i den nugjældende Straffelov. Om der skulde være nogen større Trang, til at komme med nye Bestemmelser derom, skal jeg ikke udtale mig bestemt om; men det forekommer mig, at den Trang ikke kan være stor, og jeg betvivler aldeles ikke, at man i graverende Tilfælde, hvor der virkelig maatte kunne siges at være nogen Trang for en Straf, nok vil kunne hjælpe sig enten ved Analogi af Straffelovens § 184 eller med Straffelovens § 185, idet det i mange Tilfælde, hvor Nogen fører utugtig Tale offentlig, vel maa kunne siges, at der vækkes offentlig Forargelse. Skulde der være Tvivl om dette, er det iøvrigt et af de Punkter, hvor jeg vilde kunne finde mig i, at der gjordes en Tilføielse til Straffeloven.

Saa er der Straffens Forhøielse. Den nuværende Straf er Fængsel — nemlig alle tre Arter af Fængsel, simpelt Fængsel, Fængsel paa sædvanlig Fangekost og Fængsel paa Vand og Brød — eller Bøder. Saaledes er det nu, men her er Straffen sat til Fængsel eller Forbedringshusarbejde. Man har udelukket Bøder og foiet Forbedringshusarbejde til. Hvad nu det Sidste angaar, da kan jeg ikke indvende noget Særdeles derimod. Naar det erkjendes, at der kan være Tilfælde, hvor Fængsel paa Vand og Brød i høieste Grad, nemlig 6 Gange 5 Dage, kan være en passende Straf, saa kan det ikke benegtes, at der ogsaa kan være Tilfælde, hvor det kan være rigtigt og ønskeligt at anvende en endnu høiere Straf, altsaa Forbedringshusarbejde. Mere Betydning har naturligvis Udeladelsen af Bødestraffen i den nugjældende Lov. Jeg skal sige, hvad dette Punkt angaar, at det forekommer mig at have en stor Indflydelse paa Afgjørelsen af det Spørgsmaal, om man skal stryge Bødestraffen eller ikke, hvorledes man angiver Kredsen af de Forbrydelser, som henføres under Straffebestemmelserne. Det forekommer mig, at Betæneligheden ved at flette Bødestraffen bliver større, jo mere man udvider